

Tidspunkt fandt slemt nok, han gik videre. Og her forekommer det mig, at han har begaaet noget, som i høj Grad maa fordømmes. Han gik nemlig dertil, at han førte Krigen udenfor Landets Grænser, i hvert Fald forsøgte han derpaa — om han virkelig kunde have gennemført denne sin Plan, ja, det vil man vel aldrig rigtig faa at vide, for jeg tror, at der er lige saa mange, der siger det ene som det andet, og i Virkeligheden var der ikke, tror jeg, noget Skib med Landbrugsprodukter, som ikke blev udlosset saa nogenlunde rettidig, aldeles bortset fra det, der senere kom. Man maa efter min Opfattelse i høj Grad fordømme det, der her blev gjort af Hr. Lyngsie (Afbrydelse af P. Andersen). Det ærede Medlem Hr. P. Andersen afbryder med Navnet Rostrup. Jeg ved saamænd ikke, hvad det var, Hr. Rostrup gjorde, men jeg ved, at det, det her drejede sig om — og det var jo alle klare over —, var saa udpræget vitale Interesser for hele Landet, at jeg ikke tror, det med Rette kan sammenlignes med det, som Hr. Rostrup muligen har gjort (P. Andersen: De ved jo ikke, hvad det er!). Jeg siger ogsaa, at jeg tror ikke, det kan sammenlignes med det, som Hr. Rostrup muligen skal have gjort, og i og for sig skulde man heller ikke paa Forhaand anse det for givet, at det ærede Medlem Hr. P. Andersen mener, at det, Hr. Rostrup gjorde, var rigtigt (P. Andersen: Han dannede Skole!). Ja, det er jo ogsaa en Logik, at naar en anden har begaaet noget, som efter ens egen Mening er en Fejl, bør man i hvert Fald ogsaa selv begaa den Fejl. Det kan jo føre vidt, det er vistnok en pædagogisk Metode, som Socialdemokratiet skulde tage Patent paa — muligen hører den hjemme i den nyeste Retning —, jeg synes ikke, den er god. Altsaa, jeg maa fordømme, at Hr. Lyngsie overfor de Interesser, hvorom det her drejede sig, førte Krigen udenfor Landets Grænser. Hvad kan der nu imidlertid gøres overfor et Overgreb af denne Art, og hvad kan man befrygte i den her angivne Retning? Her maa jeg først pege paa, at dette at føre Krigen over i fremmed Land gør Hr. Lyngsie ikke paa Grundlag af, at der bagved en Beslutning i den Retning staar et Flertal af Danmarks Arbejdere, han gør det alene paa Grundlag af, at der staar et Flertal indenfor hans egen Afdeling bagved, altsaa et Flertal af 80 000 Arbejdere. Men hvor er vi saa henne? Denne Gang er det et Flertal indenfor 80 000, og de Arbejdere, som Hr. Lyngsie mobiliserede mod sit Fædreland, var Transportarbejderne i England. Kan et Flertal

af en tilfældig Organisation som Arbejdsmændenes, der altsaa tæller omkring ved 80 000 Mennesker, imod De samvirkende Fagforbund foranledige det, som Hr. Lyngsie vilde foranledige, forekommer der mig ikke at kunne være fjerneste Tvivl om, at saa vil med fuldkommen samme Ret et Flertal af 6 000 Transportarbejdere her i Landet kunne fremkalde ganske en tilsvarende Bevægelse indenfor engelske Transportarbejdere. Det vil sige, at ret beset skal man være prisgivet, hvad et tilfældigt Flertal indenfor en lille Kreds af 6 000 Mennesker kan finde paa. Dette er det Problem, som Hr. Lyngsie gennem denne sin Handling overfor England har oprullet, og det er efter min Mening et Problem, som Borgerskabet i alle Lande ikke kan undlade at lægge Mærke til. I denne Omgang var det Danmark, der skulde have været kværket, i næste Omgang kan det være et andet Land, som skal behandles paa samme Maade af en i hvert Fald i Forhold til Landets Størrelse lige saa lille Kreds. Det er min Opfattelse, at dette er et Problem af overmaade stor og international Rækkevidde. Vi kender jo alle det gamle Slagord: Proletarer i alle Lande, forener eder! Naar sligt, som her er sket, kan ske, i hvert Fald muligen kan ske, vil der være mindst lige saa god Grund til at sige: Borgere i alle Lande, forener eder! Det er efter min Mening beklageligt, at dette skal være nødvendigt, ogsaa fordi man jo med en vis Ret kan sige, at af Organisationer har vi nok. Men jeg maa dog, og jeg tror ogsaa med god Grund, hævde, at naar det, jeg her har oprullet, kan ske, saa mangler der saa sandelig endnu Led til Værnelse mod Overgreb fra ganske smaa Kredses Side.

Det var altsaa dette, jeg finder var en stor Fejl fra Hr. Lyngsies Side, at han drev Kampen bort fra Landet over i fremmed Land. Det var vel ogsaa dette, der medførte, at der mere og mere, man kunde vel næsten sige selvfølgelig, kom Liv i forskellige radikale Teorier, Teorierne om Voldgift overfor Arbejdskampe. Nu er det selvfølgelig, at man, naar det drejer sig om Voldgift, skarpt maa skelne mellem to Former, nemlig den frivillige og den tvungne. Det er jo lige til, at den frivillige Voldgift for saa vidt gaar af sig selv, idet de kæmpende Hære i Forvejen har sagt god for, at det Forslag, der en Gang kommer fra Voldgiftens Side, vil de bøje sig for; dér er de fornødne Magtmidler til Stede til Hævdelse af den Voldgiftskendelse, der kommer til at foreligge. Helt anderledes stiller Sagen sig selvfølgelig, naar der bliver Tale om tvungen Voldgift. Men hvad enten